

Divadelná hra

Chod', drahá Mária Magdaléna, chod'!

Postavy:

- Mária Magdaléna
- Ján
- Peter
- Matúš
- Ježiš/rozprávač
- dvaja „komparzisti“ (zobrazujú rôzne postavy)

(Javisko je prázdne. V pozadí hrá po celý čas hudba – ideálne nie veľmi výrazná, ani nie spievaná, napr. hudba z filmu Mária Magdaléna. Na javisko pomaly prichádzajú postavy. Majú na sebe batohy, nesú karimatky, sú oblečení športovo ako turisti. V ušiach/na ušiach majú slúchadlá. Nepredstavia sa, ale hneď vyjadria svoje vnútorné rozporenie.)

Ján:

Tak to skončilo. Noc má v moci silu života. Ten prameň, ktorý dával nádej tým, ktorí z neho čerpali, vyschol. Koniec. Ten, čo veril, že v živote môžem nájsť cestu sa opäť raz tak kruto mylil...

Matúš:

Blázon. Čo si o sebe myslel? Že on môže poraziť smrť? Kto to kedy videl? Vizionár, hlupák, trápna postava, čo zmizla z dejín skôr než prišla...

Peter:

Nenávisť – tú mám v srdci – a strašný hnev! Taký, aký by sa dal krájať. Len to, nič viac. Spomienky vytesním z pamäte, nech sa už v mojom podvedomí ani len nespomenie, že vôbec žil...

Mária Magdaléna:

Láska, si cesta, prečo si skončila? Nie, neverím tomu, že si mohol prehrať. Hlava hovorí jasne, že je koniec, ale srdce neviem oklamať. Ono nebolo zvedené, ono nebolo oklamané, ono videlo a túžilo, cítilo tvoju nehu, tvoj dotyk, tvoj pohľad, tvoje ruky – keď hladili, oči – keď hľadeli... Srdce ti bilo len pre nás... Neverím, že môže byť koniec toho celého... Neverím...

(Na scénu prichádza Ježiš/rozprávač. Postaví sa pred nich. Oni ho nevidia.)

Ježiš/rozprávač:

Traja muži a jedna žena – štyria priatelia, ktorí sa vybrali na púť... Vybrali sa na cestu niekam, kam dnes pozývajú aj vás. Nik netuší, ako tá cesta skončí. A už vôbec nie oni sami...

(Ježiš/rozprávač odchádza preč. Ostatní si sadajú, rozbaľujú karimatky, vyberajú z batohov jedlo a pitie...)

Mária Magdaléna:

(Dá si ako prvá dole slúchadlá z uší.)

Ján, podal by si mi, prosím, kúsok chleba? Som hladná.

Ján:

Jasné, ako vždy, k tvojím službám. A čo sa ti dnes v noci snívало?

Počul som nejaké zvláštne zvuky ☺.

Mária Magdaléna:

(Zaskočená.) No, to by bolo na dlho...

Ján:

Ale, veď máme veľa času. Tam, kam chceme prísť, sa nemusíme ponáhľať.

Matúš:

Porozprávaj nám, prosím...

Mária Magdaléna:

Stál tam on...

Peter:

(Podráždene.) Ach, už zasa... Akoby to celé neskončilo tam, na kríži...

Matúš:

Nechaj ju, nech hovorí ďalej.

Ten, na ktorého si spomíname, má právo byť stále v našich srdciach.

Peter:

Žiť? Nie! Nech je koniec s tým všetkým, ani sám neviem, prečo som sa nechal nahovoriť a idem s vami.

Matúš:

Tak si mal sedieť doma!

Peter:

Čo si povedal? Chceš to vyriešiť tu a teraz? *(Akoby sa schyľovalo k bitke.)*

Ján:

Prestaňte, prosím, Magdaléna pokračuj. Minimálne mňa to celé zaujíma.

Mária Magdaléna:

Ak teda chcete vedieť, o čom som snívala túto noc, tak vás pozývam k jednej veci – dajte si dolu z uší slúchadlá a počúvajte ma, lebo to, čo vám chcem povedať, je pre mňa krásne a vzácne...

(Tu by sa mohla Mária Magdaléna prihovoriť aj divákovi, aby si odložili slúchadlá, vypli si telefóny a pod. Aby začali počúvať nielen seba a svoje myšlienky a hudbu, ktorá nám hrá, ale hlavne slová, ktoré prinášajú život a tie sú v spoločnom hľadaní a túžbe po Ježišovi.)

Šli sme cez jedno mesto, myslím, že sa volalo Kafarnaum... *(Rozmýšľa.)*

Áno, volalo sa tak, isto, bol tam dav ľudí... V rukách kamene a pohľady plné hnevu. Ten z nich sršal a boli ochotní zabíjať...

(Prichádza Ježiš s dvomi komparzistami, predstavujúcimi farizejov.)

Farizej 1:

(Úlisne.) Majster, ty si taký múdry chlapík, čo nám povieš na toto? Táto ženuška si vybehla len tak z domu a vieš, kde sme ju našli? V dome iného muža, teda zďaleka to nebol jej muž a nebudem zachádzať ďalej...

Farizej 2:

Áno, majstre, ty znalec zákona, vieš, čo by sa patrilo, tak povedz...

Farizej 1:

Zaslúži si smrť! Len tú a nič viac. Len smrť, alebo nie?

Ježiš:

Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň.

(Ježiš s dvomi komparzistami odchádzajú.)

Mária Magdaléna:

Pamätáte si to ticho, keď len kamene padali na zem? A potom len šuchot sandálov po piesku a všetci zmizli... A ona tam stála sama, opustená. Pohľad uprený do zeme a mlčala. Slzy jej stekali po tvári a v piesku vytvárali akoby studničku...

A on...

Ján:

On ju prijal medzi nás.

A nepovedal jej žiadnu výčitku, iba „chod' a už viac nehreš“. To bolo všetko.

Matúš:

Zdá sa mi, akoby odvtedy prešla celá večnosť.

Peter:

A čo z toho zostalo? Nič. Ona je preč, Ježiš je mŕtvy a my? Čo zostalo z nás?

Len franforce vo vetre, len piesok na brehu mora, prach na ceste. Nič...

Ja si spomínam... *(Nedopovie, odmlčí sa.)*

Mária Magdaléna:

Na čo, Peter?

Peter:

Nemá to cenu, je koniec...

Mária Magdaléna:

Peter, prosím, hovor.

(Peter začne spomínať, ostatní ho počúvajú.)

Na scéne sa objaví Ježiš a jeden komparzista predstavujúci Petrovho brata.)

Peter:

Stál som tam vtedy aj s mojím bratom.

(Pozrie sa na komparzistu, pritiahne si ho ku sebe.)

Viete, vždy sme potrebovali dosť jedla. Veľká rodina, súrodenci, všetci sa spoliehali na nás... A potom dane, život z ruky do úst. Nebolo to skvelé, ale neboli sme žobráci, dalo sa to prežiť. A tak sme tam stáli, nedarilo sa, a vtedy prišiel on.

Z ničoho nič sa tam zjavil a povedal mi:

Ježiš:

Skúste hodiť sieť z druhej strany.

Peter:

Majster, namáhali sme sa celú noc a nič sme nechytali...

Myslíš, že teraz sa to zmení? Ale – ako povieš – spravím to, aby si mal radosť.

A spravil som to. Spravil. Bolo to zvláštne, ja, čo rozumiem rybám, celý život ich lovím, som poslúchol muža, ktorý je – prepáčte, bol stolár a neveril som tomu, neveril, vôbec... Ani náhodou, len som si pomyslel: *ok, spravím to, nech má radosť, prečo nie...* – a zrazu tých rýb bolo toľko ako nikdy. Doteraz tomu nerozumiem... A potom tie jeho slová:

Ježiš:

Odteraz už budeš rybárom ľudí.

Peter:

Doteraz ich mám v sebe ako pečať, ako pečať, ktorá sa nedá odstrániť. To puto, tá zmluva, podpísaná krvou navždy... Ale, čo to hovorím, aké navždy? Zomrel a nikto a nič to nezmení. Je skrátka koniec. Je po všetkom.

(Ježiš a komparzista odchádzajú. Ježiš sa stále pozerá na Petra.)

Ján:

Viete, niekedy uvažujem nad tým, aký to malo celé význam a zmysel. Toľko zázrakov, toľko šťastných ľudí, toľko vľúdnych slov a povzbudení, tie uzdravenia, divy... Neviem, prečo to celé muselo skončiť, neviem...

Mária Magdaléna:

Matúš, a na čo si spomínaš ty? Povedz nám, prosím...

Matúš:

Nestojí to už za veľa. Je to dávno. A to, čo som robil predtým, ma napĺňa skôr hanbou, než túžbou sa s tým deliť... Ale poviem vám, prečo nie... Bolo to u nás v meste odkiaľ pochádzam. Viete, poznáte môj príbeh. Nie je v ničom zvláštny. Mladý ambiciózny muž, plný ideálov a potom možnosť kariéry, rýchly postup, podpora známych a ste na vrchole. Raz – dva...

Mária Magdaléna:

Dá si niekto vodu?

Matúš:

Hej, ja si dám. Ďakujem ti, Magdaléna.

Ján:

Keď tak pozerám na tú vodu, čo si mi podala, úplne sa ma dotklo, ako nás krstil vo vode znovuzrodenia. Ako sme ožili, ako sme sa nechali ním ponoriť akoby do smrti a vyšli sme z nej ako znovuzrodení a živí...

Mária Magdaléna:

Áno, pamätám si, pretože to bolo to najkrajšie, čo som zažila, to ako ma držal pevne vo svojich rukách a potom ma ponoril pod hladinu a odrazu som videla svet úplne inak, ako očami novonarodeného dieťaťa, ktoré zrazu všetko cíti a vníma a už sa nebojí, lebo verí...

Ján:

Bolo to, presne tak, Magdaléna. Ty si to presne vystihla. Prečo to celé muselo skončiť tak tragicky? Matúš, pokračuj, prosím.

Matúš:

No tak, ako som začal. Darilo sa mi. Peniažky sa len tak sypali. Viete, ľudia sú naivní a hlúpi, a tak som si šiel za svojou kariérou. Až do dňa, keď prišiel on...

(Ježiš prichádza na javisko aj s komparzistami, teraz predstavujú učeníkov.)

Ježiš:

Pod' za mnou.

Matúš:

To bolo všetko. Nič viac a nič menej. A ten pohľad, ten mi na krátky čas ukázal pohľad do mojej minulosti a na to, kým som bol. Tam – v Ňom – bolo všetko. Moje výčitky a slzy vo vnútri, ale navonok sebaistota a faloš... A v tom jeho pohľade som zbadal, kým pre neho som, kým ma túži mať. Podal som mu ruku... A to bolo najlepšie rozhodnutie môjho života. Najlepšie a jediné správne dovtedy.

Peter:

Áno, bol som pri tom, vyskočil si ako úplne iný človek. So všetkými si sa chcel deliť, všetko si rozdával... Keby ti to tak ostalo dodnes ☺.

Matúš:

Ale, veď som ti včera dal z ryby, ktorú sme ulovili, nestážuj sa až tak.

Ján:

Bol som pri tom, keď ti ju dával.

Vyzeral, akoby ho vytiahli z ľadovej vody, taký kyslý úsmev ☺.

Ján:

Všimli ste si jednu vec – ako sme sa pri týchto spomienkach rozjasnili a ožili? Nie je to krásne? Čo ak presne toto od nás chcel? Čo ak vzkriesenie je vecou natoľko tajomnou, že najprv človek potrebuje vo svojej duši po nej zatúžiť a potom ožije?

Peter:

Jano, Jano, vždy si rád mudroval.

Radšej nám ty daj nejakú spomienku, keď už sme sa tak zarožprávali.

Ján:

No, bolo by ich veľa, pri jednej si bol aj ty, Peter.

Matúš:

(Pozrie sa na Petra.) Ale my asi nie, tak sa nenechaj núkať, a hovor, prosím.

Ján:

Bola to taká vysoká hora. Išli sme na ňu. Dlho to trvalo, pamätáš Peter?

Peter:

Veľmi dobre, teda – úplne presne!

Ten jasný deň... A tam hore, bolo tam tak krásne, tak neopakovateľne čarovne...

Ján:

Sedeli sme tam a oddychovali, bol s nami aj Jakub, keď sa zrazu zjavili tie dve zvláštne postavy a my sme ostali v úžase...

(Na scénu opäť prichádza Ježiš + dvaja komparzisti, predstavujúci Mojžiša a Eliáša. Tu by bolo dobré pridať viac svetla, aby sa celá scéna prežiarila.)

Zostali sme ako prikovaní. Tí dvaja vyzerali, akoby cez nich prechádzalo svetlo. Akoby boli priehľadní. Mojžiš a Eliáš. Žiarili jasom, ktorý nás oslepoval a my sme mali dojem, že nás pohltí. Vtedy si, Peter, povedal jednu vec, pamätáš?

Peter:

Veľmi dobre si na to celé pamätám... Prosil som ho, aby sme tam ostali a postavili tri stánky. Prosil som ho, aby sme už nikam nešli, tak dobre nám tam bolo.

Mária Magdaléna:

A Ježiš vám to dovolil? Zostali ste tam dlhšie?

Ján:

Nie, čo je škoda, lebo možno by to celé dopadlo inak...

Peter:

Presne, dopadlo...

Ježiš:

To čo sa tu stalo, nikomu nepovedzte, až kým nevstanem z mŕtvych.

Mária Magdaléna:

To vám povedal?

Matúš:

Čo to znamená? Pochopili ste to?

Ján:

Nie, veď kto by mohol vstať z mŕtvych? To je predsa nemožné.

Peter:

Presne tak. Úplne nemožné.

ODVÁŽNY ROK

(Postavy Ježiša a komparzistov odídu, nastane chvíľu ticho, počúť len hudbu v pozadí.)

Peter:

Viete čo, myslím, že na dnes stačilo. Myslím, že naša cesta z Jeruzalema sa nepohla veľmi vpred. Porozprávali sme sa dobre, ale dnes už asi nikam ďalej nepôjdeme. Mali by sme sa vyspať, oddýchnuť si a zajtra pôjdeme do Galiley. Naučím vás chytať ryby... A konečne sa poriadne najeme... A uvidíme, čo potom...

Matúš:

Ďakujem vám za dnešok. Bol to krajší deň ako včera.
To, ako sme celú noc preplakali po jeho smrti, to bolo strašné.

Ján:

A aj ten hrob, to miesto má v sebe toľko spomienok... Škoda, že už skončili...

Mária Magdaléna:

(Zamyslene.) Ktovie, ktovie.

(Lahnú si na zem a uložia sa na spánok.)

Mária Magdaléna zostane na kolenách s pohľadom upretým pred seba.)

Mária Magdaléna:

Nie, to nemôže byť koniec. Moje srdce mi hovorí, že to nemohlo skončiť takto. Tam niekde vo svojom vnútri cítim, že jeho srdce bije, že je živé. Nemôže byť mŕtvy. Musí byť ešte niečo po tomto celom... Skúsím ísť na miesto, kde sme ho uložili a uvidím sama. Aspoň na chvíľu tam túžim pobudnúť spolu s ním...

(Mária odchádza smerom do hľadiska.)

Tam – medzi divákmi – sa stretá s Ježišom. Apoštoli ostávajú spať na javisku.)

Mária Magdaléna:

Pane, odniesli odtiaľto telo môjho drahého. Nevieš, kam ho položili?
Nie si záhradník? Nevieš, čo sa s ním stalo?

Ježiš:

Mária!

Mária Magdaléna:

Pane... *(Objíme ho, chvíľa ticha.)*

Ježiš:

Mária, som rád, že si prišla. Som rád, že si neprestala veriť. Teraz máš jednu nesmierne dôležitú úlohu. Choď a oznám mojim učeníkom, aby uverili v tento zázrak, ktorý sa udial. Smrť a zlo už nezvíťazia. Moja láska a láska môjho Otca sú silnejšie ako ich moc.

Choď a oznám im, nech veria, nech dúfajú, nech milujú. Nech ich srdcia neochladnú, ale naopak, nech stále ožívajú vo mne.

Choď, Mária. Choď, drahá Mária Magdaléna. Choď.